

HLAVNÍ SOUTĚŽ

Projekce filmu
SKORO CELÁ PRAVDA:

6. 7. 17:00 Velký sál
7. 7. 13:00 Espace Dorleans

Francouzské tajnosti

Francouzský polibek z francouzského filmu Skoro celá pravda.

Zemětřesení v klidných, leč dysfunkčních vztazích hlavních hrdinů způsobí příjezd homosexuálního životopisce, jenž plánuje knihu o své oblíbené zpěvačce, která zahynula před půl stoletím. Jediného ryze francouzského zástupce v hlavní soutěži *Skoro celá pravda* přivezl režisér SAM KARMANN.

Kristýna Pleskotová

■ Čím vás zaujal stejnojmenný román Stephena McCaulyho, že jste se rozhodl převést ho na filmové plátno?

Velmi mě zajímají mezilidské vztahy a způsob, jakým je dotváříme a modelujeme pomocí pravdy a lži. Od dětství nám vtukají do hlavy, že lhát se nemá a kdo lže, ten se do-

pouští něčeho hrozného. Některá náboženství mají dokonce povinnost přiznání a zpovědi ze lži... Lži, které jsou ve skutečnosti naší pravdou.

■ Děj se v knize odehrává ve Spojených státech. Bylo těžké přesunout příběh do Francie? Celý film působí velmi „francouzsky“...

Vzpomínám si, že při čtení knihy mi všechny postavy připadaly důvěrně známé. Kulturní rozdíl pro mě prostě neexistoval. Ať máte Boston či Lyon, New York nebo Paříž, zájmy po-

stav a problémy, které řeší, jsou analogické. V knize je velmi důležitá vyváženost odlišných atmosfér obou měst, kterou jsem musel respektovat, proto jsem jako protějšek Paříže zvolil Lyon, buržoazní město s univerzitní tradicí.

■ Nad děním stojí postava bývalé jazzové zpěvačky, jež jako nadpřirozená femme fatale změnila životní osudy ostatních. Musel jste si dát záležet při hledání vhodné herečky.

Postavu Pauline Andertonové mám opravdu rád. Změnila život hlavnímu hrdinovi, když byl mladý a zmatený, byla mu průvodkyní v obtížných chvílích, kdy se rozhodoval, kým se stane, a následně akceptoval, kým ve skutečnosti je. Viděl v ní vzor, protože i ona sama uspěla v tom, co chtěla dokázat. Takže hledání bylo složité a jednoduché zároveň: prostě jsem se zeptal Catherine Olsonové, své ženy, která Paulinu ztvárnila.

■ Jazz provází hrdiny až do konce, jako by to byla další důležitá postava vašeho filmu.

Rozhodně. A to, že se zpívá zrovna jazz, souvisí také s historií. Francie 60. let byla pro jazz druhým domovem a mnoho skvělých muzikantů hrálo právě v Paříži a Lyonu. Jsem moc vděčný skladateli Pierru Adenotovi za jeho práci. A samozřejmě i Catherine, jež napsala všechny texty písní, které Pauline zpívá.

■ Jedna z postav ve filmu pronese: Můžeš milovat navždy, ale ne vždy. Věříte tomu?

Absolutně souhlasím se vším, co je ve filmu řečeno. Mým dalším oblíbeným dialogem je, když Anne říká svému manželovi: „Musím s tebou mluvit. Jsou věci, které o mně nevíš.“ Thomas jí odpoví: „A přesně tak mi to vyhovuje – mám připravit večeři?“ Je tam mnoho vět, které můžete použít pro shrnutí toho, co chce film říct.

■ Film jste režíroval, jste spoluautor scénáře a ještě ve snímku účinkujete. To je praktický, ale taky docela náročný způsob výroby.

A také jsem partnerem ve společnosti, která film produkuje. Ve Francii je tohle velmi běžné. Jsem zkrátka herec, který dělá filmy. ■

Nezrežirovatelný život

Na karlovarský festival přijíždí již potřetí. Po dvanácti letech se opět zúčastní soutěžního klání, tentokrát s filmem *Za sklem*. „V posledních měsících postihla mou rodinu vážná choroba a úmrtí. Takže i když jsem tenhle svůj film dokončil celkem nedávno, momentálně mám pocit, že je mi nesmírně vzdálen,“ říká chorvatský režisér ZRINKO OGRESTA.

Honza Dědek

■ Vaše komorní psychologické drama *Za sklem* působí velice autenticky, dokonce bych řekl autobiograficky. Do jaké míry jde o skutečný příběh?

Snad každý, kdo dosud viděl tenhle můj film, mi klade stejnou otázku. Nejsem zvyklý lhát a tohle je dost delikátní dotaz, tak doufám, že pochopíte, když vám řeknu jenom tolik – je to zcela osobní film, i když není autobiografický úplně ve všech detailech; trochu fikce se do něj přece jen dostalo. Ostatně všechny mé filmy jsou odrazem skutečného života, fiktivní prvky do nich přidávám jen

z dramaturgické nutnosti. Jsem totiž přesvědčen, že jak můj osobní život, tak i země, ze které pocházím, mi poskytují dostatečně autentické, byť často velice bolestivé náměty, takže nemám zapotřebí si nic vymýšlet.

■ Váš film má velmi nečekaný a poměrně drastický závěr. Proč jste se rozhodl pro takhle radikální konec?

Takový je zkrátka život – ten nelze zrežirovat jako film, i kdybychom se o to snažili sebevíc. Proto můj snímek uvozuje citát z Bídníků Viktora Huga: Nic nehrozí víc než nemožné. Vždyť nikdo z nás neví, co ho čeká za pět minut, natožpak co se stane zítra; zejména v zemi, kde žiji. Život se vzpírá drama-

turgickým zákonitostem, ale já se odmítám vzpírat životu. Svůj film jsem se snažil udělat tak autentický, jak jen to bylo možné.

■ Věříte tedy v osud?

Jsem přesvědčený, že nejsme páni svých osudů. Rozhodně existuje Někdo nebo Něco, co je mnohem mocnější než člověk. Někdo To nazývá Bohem, jiný Osudem, další si to snaží ulehčit a říká Tomu Náhoda.

■ Vedle hraných filmů jste v dobách války v bývalé Jugoslávii točil i dokumenty...

Dokumenty jsem dělal pouze během války, když nebylo možné točit hrané filmy. Cítil jsem jako svou povinnost přispět tím, co umím – přes šest měsíců jsem proto točil dokumenty v první bojové linii ve vesničce jménem Doli, nedaleko Dubrovníku, odkud pochází má rodina. Několik scén jsem zde posléze pořídil i do filmu *Za sklem*. Vesnice byla za války zcela zničena, obyvatelstvo násilím vyhnáno. Bylo velice bolestivé vidět náš rodinný dům, v němž jsem v dětství trávil každé léto, změněný v ruinu. Bylo mi asi devět, když mi otec koupil malou osmimilimetrovou kameru – a právě v tomhle domě jsem natáčel své první záběry babičky a dědečka. Vzpomněl jsem si na to při pohledu na trosky domu a dostal jsem nápad – postavil jsem kameru na stejná místa jako v dětství a točil jsem to, co z domu zbylo. Pak jsem své dětské, amatérské záběry promíchal s krutou realitou dneška a měl jsem hotový film, který jsem nazval *Doli – Fragments mého dětství*.

■ Co vás po natáčení takhle emotivních dokumentů zavedlo zpět k hrané tvorbě?

Válka, kterou jsme si všichni prošli, v nás zanechala nesmazatelné jizvy – není divu, že

Za sklem se sklenicemi a se skelným pohledem.

jsme měli potřebu ji nějakým způsobem reflektovat. Promítla se i do několika mých filmů, byť žádný z nich nebyl vyloženě válečný. K mé radosti byly všechny uvedeny na karlovarském festivalu – v roce 1996 snímek *Očištění* a o osm let později film *Tady*, oba v Soutěžní sekci, v roce 2000 navíc film *Rudý prach* v sekci Na východ od Západu; teprve posléze byl promítnut na festivalu v Benátkách. Dnes už konečně žijeme v normálních podmínkách, válka dávno skončila, Chorvatsko usiluje o vstup do Evropské unie a podle mého je načase změnit zažitou představu, že jsme divoký a militantní národ z jižní Evropy. A právě umění je skvělý prostředek, jak to světu dokázat. Sám se o to snažím. Jsem ve věku, kdy je třeba obrátit se k vlastnímu životu. Právě proto jsem natočil intimní film *Za sklem*. ■

Projekce filmu
ZA SKLEM:

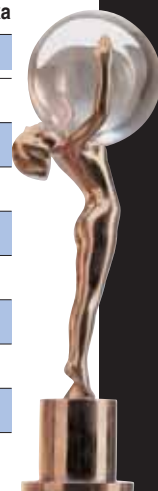
6. 7. 20:00 Velký sál
7. 7. 10:00
Espace Dorleans

DIVÁCKÁ CENA/AUDIENCE AWARD DENÍKU PRÁVO

- < zde natrhnete **1. VÝBORNÝ**
- < zde natrhnete **2. DOBRÝ**
- < zde natrhnete **3. PRŮMĚRNÝ**
- < zde natrhnete **4. SLABÝ**

PRŮBĚŽNÉ VÝSLEDKY

Název filmu	Známka
1. Leonera / Leonera	1,45
2. Ljubav i dugi zlocini / Láska a jiné zločiny	1,53
3. Låt den rätte komma in / Ať vejde ten pravý	1,58
4. Gruz 200 / Náklad 200	1,68
5. Roming / Roming	1,80
6. Revanche / Odplata	1,82
7. Of time and the city / O čase a městě	1,82
8. McCabe & Mrs. Miller / McCabe a paní Millerová	1,91
9. Giorni e nuvole / Dny a mraky	1,92
10. Off screen / Off Screen	1,95

albert

Po dobu konání MFF
je prodejna ALBERT
v Městské tržnici otevřena
od 6.00 do 20.00 hod.